N:r 7. Årg. 21. 1 APRIL 1916. Pren.-pris 1: 35.

以便以說耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA ERSKOW.	*Drottninggatan 55.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Hvad kan ytterligare göras af Sveriges missionsvänner för Kinas evangelisering? II. — Den 14:de mars. — Ur kvartalsberättelserna från fältet för 4:de kvartalet 1915. — Brefafdelningen. — Från bemarbetet. — Familjenotiser. — En hemgången missionsvän. — Kvinnan och missionen. — Förändrad adress.

Hvad kan ytterligare göras af Sveriges missionsvänner för Kinas evangelisering?*

II.

Kan ej mer medel gifvas för missionen i Kina? Om vi fatta det såsom en *nåd* att få gifva, så att vi bedja med mycken enträgenhet om den ynnesten att få deltaga i undsättningen till de heliga, så skall oändligt mycket mer kunna gifvas för missionen i allmänhet och äfven för Kina. Intresse behöfves, det är sant. Där det finnes kärlek, finns det äfven utvägar. — Jag hörde för ett par år sedan talas om en gosse i Dalarna. Han var fattig men älskade Jesus och ville gärna göra något för befrämjande af hans rike. Sedan rågen var skuren och åkrarna räfsade, tog han en kruka och begaf sig ut på åkern för att plocka upp de korn, som lågo här och där. På så sätt erhöll han omkring en kanna råg. Den ville han gifva, då missionsauktion skulle hållas. Han gjorde så, och när vännerna fingo veta, hvad den lille gossen gjort, rördes deras hjärtan, och de ropade in rågkannan, den ene efter den andre, så att den inbragte mer, än hvad flera tunnor råg skulle hafva kostat.

Det berättas från Norge, huru allmänt folket där intresserar sig för den yttre missionen. Fiskarena hafva vissa nät, som de kalla missionsnät. Om man går bland boskapshjordarna vid fäbodarna, ser man får, som hafva ett rödt kors öfver nacken. Hvad betyder väl detta? Jo, det är ett missionsfår. All den ull, som detta får bär, säljes för missionen, och då fåret sedan slaktas, säljes dess kropp för samma ändamål. Och bönderna hafva åkertegar, som de kalla för sina missionsfält, och allt som växer på dem, säljes för missionen.

Men ännu en berättelse, som rört mig djupt, vill jag omtala. En liten fattig gosse satt en dag och läste i sin bibel. Rätt som han var sysselsatt därmed, utropade han: "Mamma, mamma, jag är så lycklig", och så linkade han till sin mor och lade sitt hufvud i hennes knä, där hon satt vid fönstret, sysselsatt med sömnad. Modern kände härvid, såsom om ett svärd hade genomborrat hennes själ, ty hon trodde, att hennes gosse var olycklig. Han var sjuk och en krympling, och hon var fattig, så att gossen ofta fick hungra och frysa. Hon var så fattig, att hon ej kunde förse honom tillräckligt med mat och varma kläder, som kunde hålla hans lilla krumpna kropp varm. Hon lade sin hand på gossens hufvud och frågade honom, hvarför han kände sig så lycklig. "Jo", sade han, "jag har läst i bibeln, och jag ser, hur Gud älskar människorna, fast de äro så onda. Och nu älskar jag Gud och Jesus, och, vet mamma, jag vill göra något för Jesus."

"Hvad skulle du kunna göra för Jesus?" frågade modern, "du är sjuk och fattig. Inte kan du göra något för honom."

* Föredrag af missionssekreteraren *Josef Holmgren* vid Kinakonferensen i Stockholm den 4—8 mars 1899.

"Ja, det är sant mamma. Och inte kan jag göra mycket. Men om jag hade en sparbössa, så skulle jag kunna samla litet pengar för hedningarna. Något annat tror jag inte, jag skulle kunna göra."

"Låt de rika sköta den saken! De kunna lätt undvara några kronor."

"Ja, men mamma", svarade gossen och såg med sina trofasta ögon in i moderns ansikte, "jag skall inte lefva länge och vill så gärna göra något för Jesus. Tror inte mamma, att mamma kunde skaffa mig en missionssparbössa?"

"Jo, nog kunde jag det, men du får inte tigga pengar."

"Nej, jag skall förtjäna pengar. Jag skall be far, att jag får litet ved, och så skall jag spänta torrvedstickor, bundta ihop och sälja för missionen." Modern skaffade honom en sparbössa, och fadern gaf honom vedträ'n och så började han sitt arbete. Sedan satte han sparbössan i fönstret och bredvid den en ask af papp, som han själf gjort, och på hvilken han präntat: "För missionen." Så satte han sina torrvedstickor i asken. När missionsvänner gingo förbi den ringa boningen och sågo tändvirkesbundtarna, som voro till salu för missionen, grep det deras hjärtan, och så gingo många in för att göra uppköp och lade därvid betalningen i sparbössan.

En tid fortgick, och så skulle ett missionsmöte hållas i staden. Många skyndade upp till kyrkan för att höra evangelium förkunnas och erhålla meddelanden från missionsfältet. Bland de besökande var också en arbetarehustru, klädd i en svart hufvudduk. När sparbössorna efteråt skulle lämnas, kom hon fram med en sparbössa i sin hand. "Jag skall be", sade hon, "att få lämna min lilla gosses sparbössa. Han älskade Jesus och ville så gärna göra något för honom." Därpå brast hon i häftig gråt. Missionskassören såg på henne och frågade: "Är den lille fattige gossen i Målargränd er son?" Kvinnan svarade under snyftningar: "Han är död nu. Han var sjuk endast en vecka. De sista dagarna han lefde, måste jag stödja honom med kuddar. Ty han älskade Jesus så innerligt, att fast han låg sjuk, ville han hålla i med att spänta torrvedstickor åt honom." Missionskassören öppnade djupt gripen sparbössan och fann den innehålla 12 kronor och några ören.

Om detta sinne funnes hos våra kära troende, skulle millioner kunna samlas för missionen i vårt land. Jag är viss, att om detta sinne denna dag besjälade missionsvännerna i Stockholm, skulle i morgon många tusen kronor inflyta till missionskassorna. Och dessa vänner skulle ändå hafva öfver nog. De skulle känna sig lyckligare, och vinsten skulle blifva stor både för dem själfva, för Gud och för hedningarna. Må hvar och en gå hem och fråga: "Herre, hvad vill du, att jag skall göra?" Det är under personlig gemenskap med Gud, som vi skola taga reda på, hvad vi skola gifva för hans sak.

Och så må *bönen* för missionen ej glömmas. Hvad kan väl ytterligare göras med afseende härpå? Ack, mycket, mycket. Det är den ingående, uthålliga bönen, som utvecklar missionsintresset. Det är omöjligt att vara en sann bedjare, att fortgå i bön och icke på samma gång blifva mer intresserad för missionen. Under bönelifvet kommer Kristi vilja, känsla och sinne så öfver oss, att hans hjärtesak *måste* blifva vår *hjärtesak*. Det kännes då i hela vår varelse ett behof att få hjälpa till, att på något sätt kunna gagna och tjäna missionen. Herren manade också sina lärjungar att bedja, ty han visste, att om de blott ville göra detta, skulle de blifva ännu mer intresserade. Må Herren inspirera oss med sin Ande, så att vi själfva bedja och uppmuntra våra barn att bedja för missionen! Måtte vi genom våra exempel beveka våra umgängesvänner att bedja för missionen, då de få känna den missionsande, som är öfver oss, samt komma våra församlingar, ifall vi äro predikanter, att blifva verkliga bönehärdar för missionen, hvarifrån de heligas böner alltjämt uppstiga till Gud om förlossning för hedningarna ur deras outsägliga träldom! Jag skulle vilja föreslå, att man bildade små bönecirklar för missionen. Dessa kunde bestå af flera eller färre medlemmar, allt eftersom förhållandena göra det möjligt. Man kunde komma tillsammans en gång i veckan till gemensam bön. Ingen är så utan vänner, att han ej kan få någon kamrat, med hvilken han kan förena sig i bön. Huru stor välsignelse skulle ej detta medföra! Visserligen skulle det hafva till följd, att en helig ifver skulle göra sig gällande till förmån för missionen.

Men huru skola vi blifva så intresserade för missionen? Huru skola våra unga bröder och systrar lifvas för att försaka för Jesus och gå ut med lifvets ord? Huru skola vi kunna bedja så, att till svar på våra böner välsignelse med förlossning, lif och salighet må strömma ut öfver de döende skarorna? Jo, jag vill visa eder sättet. Ty I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd, att han, ehuru rik, vardt fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika. Skåden djupt, djupt in i detta, och det skall börja röra sig i edra själar, det skall blifva eder varmt om hjärtat, ja, så varmt, att I skolen

blifva redobogna att göra, hvad helst eder Frälsare befaller eder. Ja, än mer, det skall blifva eder mat att få arbeta för de arma hedningarnas frälsning.

Jag vill inskärpa detta än vidare genom en liten berättelse. På en affärsresa såg en engelsk köpman en liten slafgosse, till hvilken han kände sig innerligt dragen, och så började han umgås med tanken att friköpa honom. Han bjöd en stor summa för gossen men afvisades. Efter några dagar bjöd han en ännu större, och nu lyckades det. Affären var afslutad och kontraktet undertecknadt. Köpmannen gick fram till den lille gossen, som stod där helt förskräckt, räckte honom kontraktet och sade: "Jag har köpt dig fri, du är fri för hela ditt lif." Gossen såg upp i sin välgörares ansikte, kastade sig sedan ned till hans fötter, omfamnade dem och sade: "Massa, massa, har du köpt mig fri, så låt mig få bli din slaf för alltid!" Köpmannens kärlekshandling hade så gripit gossens hjärta, att hela hans inre uppfylldes af ett enda behof, nämligen att få tjäna den Herre, som gifvit ut så mycket för hans frihet.

Mina vänner, vi äro igenlösta icke med förgängliga ting utan med Kristi dyra blod såsom ett rent och obesmittadt lamms. Om vi skåda in i detta, huru innerligt skall ej vårt behof att få tjäna honom blifva, att få vinna dem för honom, hvilka han älskar, och som han löst med sitt blod! Mycket, mycket kan göras för att missionsintresset för Kina än vidare må väckas och utvecklas bland vårt folk. Må Herren gifva oss nåd att taga vara på tiden och tillfällena. Ja, låtom oss verka, medan dagen är! Natten kommer snart, då ingen kan verka. Då erbjudas oss inga tillfällen vidare till helig tjänst.

Den 14:de mars.

En ganska stor skara hade på denna S. M. K:s minnes- och bönedag samlats på Hushållsskolan "Margareta" till bön och tacksägelse. Missionär E. Folke inledde mötet med bön samt uppläsande af Ps. 84.

Därefter talade missionär N. Högman med ledning af Jes. 24: 13—16. Utgående från orden i v. 13: "Ty det måste så gå på jorden bland folken — såsom när man gör en efterskörd", påvisade talaren, huru just den närvarande tiden är en tid, då efterskörden bärgas in. Det är en underbar tid, en tid med världsfamnande mått. Gud går fram. Efterskörden bärgas in. I stort sedt kanske folkens egentliga besökelsetid — då skörden *borde* ha bärgats in — redan är öfver. Men Gud är angelägen, att det, som ännu *kan* bärgas, skall bärgas. Se vi ej, hur Gud på ett underbart sätt går fram bland de krigförande folken, bärgande in mången, som i den lugna, goda dagen ej frågade efter honom? Och detsamma är fallet ute på vårt missionsfält i Kina. Nya dörrar ha öppnats, och vi nå nu samhällsklasser, som det för ett tiotal år tillbaka synts omöjligt att i någon större utsträckning nå med evangelium. Talaren nämnde bl. a., huru de yngre bland ämbetsmannaklassen i Kina nu söka sig till missionsstationerna och ansluta sig till de K. F. U. M.-föreningar, som bildats på flera platser, samt om de bibelklasser för bildade kinesiska kvinnor, som under sista året kommit till stånd. — Förvisso är denna tid en efterskördens tid, som sträcker sig vida omkring och kommer jubel att höras "borta i väster" — "i österns bygder" — "i hafsländerna", v. 14, 15, "ja, från jordens ända", v. 16.

Så lästes åtskilliga utdrag ur bref, som just i dagarna anländt från Kina, och framhölls, huru underbart stort det är, att i denna orofyllda tid dock allt arbete fått fortgå utan afbrott i Kina, samt att nästan alla missionens arbetare nu äro ute på fältet. Behofvet af *flera* arbetare är dock mycket kännbart, och lades missionsvännerna särskildt på hjärtat att bedja Gud bereda utväg för dem, som veta sig ha fått en bestämd kallelse till Kina, men som genom olika omständigheter se vägen stängd.

Bref från tvenne manliga seminarieelever upplästes i öfversättning, och deras vädjan om hjälp till seminariebyggnadens utvidgande grep nog mångens hjärta. Flera voro ock de, som vid det följande bönemötet framlade detta och andra behof vid nådens tron. Till sist nämndes hvarje missionär vid namn, och nedbads välsignelse öfver dem alla.

Flera sköna sånger, däribland ett par duetter af fruarna Lodin och Janson, bidrogo i rikt mått till aftonens uppbyggelse.

Gemensam tédrickning, ännu en sång och bön afslutade denna sköna missionsstund.

I. B.

Ur kvartalsberättelserna från fältet för 4:de kvartalet 1915.

Det är uppmuntrande att höra, att eleverna i det manliga seminariet *i Yuncheng* hvarje söndag besökt byarna rundt omkring staden och förkunnat evangelium. Måtte frukt följa! I gatukapellet har evangelisten Wang Chi tai upptagit verksamhet med goda resultat. På hans initiativ har en aftonskola öppnats.

Ett talande bevis för folkets villighet att höra lämnas från *Chiehchow*. Missionär C. H. Tjäder skrifver: "Vi inbjödos att predika i en klädesbutik, dit de troende buro 10 bänkar, 2 stolar och ett bord. Här fick jag under ett par timmar tala ordet för ett trettiotal handlande från denna och andra platser. Affärens föreståndare, herr Schen, erbjöd sig att mottaga och sälja biblar för oss. O, huru väl beredd jordmånen här synes vara! De flesta hafva redan kunskap om vägen; nu fattas blott den tändande gnistan från himmelen. Ack, bedjen härom!"

Från *Puchowfu* skrifver missionär Wester: "Tillstånd har gifvits mig att två gånger i månaden predika i fängelset, där 27 brottslingar under många år, de flesta för lifstiden, skola sona sina brott. Bedjen för dessa!"

Flera exempel angifvas på de troendes villighet att föra arbetet framåt. De börja i någon mån erfara och förstå hemligheten af att den som vattnar varder själf vattnad. Församlingen skulle på nyåret öppna en småskola för gossar. Vidare skulle den på sin bekostnad för några månader utsända en predikant; den skulle också hyra en lämplig lokal till gatukapell. Den vid stormötet insamlade kollekten uppgick till 450 kr. Omkostnader för stormötena bestridas genom därtill särskildt insamlad spannmål. Ett tiotal bröder tjäna frivilligt i evangelium. Skolans syförening bekostar tillfällig bibelkvinna o. s. v., allt uppmuntrande tecken.

Våra syskon *Oscar* och *Gerda Carlén* i *Juicheng* hafva efter sin långa och pröfvande sjukdomstid i början af året återfått full hälsa samt kunnat glädja sig åt en tid af välsignelserik verksamhet. Arbetet i byarna har varit mycket uppmuntrande. På en resa besökte fru Carlén ej mindre än 21 byar i distriktet och återvände hem glad och tacksam. De infödda deltaga också flitigt i byarbetet med frivillig tjänst. Fyra medlemmar i församlingen hafva uteslutits. Bedjen för dem, att de må blifva återförda till hjorden! Stort behof af en goss- och flickskola förefinnes. Låt oss tänka på de små!

Från *Ishihdistriktet* skrifver missionär Hahne: "Vårt första stormöte för hösten hölls i Hsiahsien. Mötet var talrikt besökt, och välsignelse förnams. En stor glädje för församlingen var, att snickaren Hu, som för $1^1/_2$ år sedan uteslöts för opiesmuggling, nu kunde återupptagas i församlingsgemenskap. Han har under hela tiden fortsatt att besöka gudstjänsterna men brukade första tiden sitta utanför dörren, sägande sig vara ovärdig att komma in.

Det andra stormötet hölls i Lintsin. Något särskildt märkligt vid detta möte var hedningarnas beteende vid gudstjänsterna. De kommo in och satte sig, så långt utrymme gafs, eller stodo i dörren men utan att prata, stoja och skratta, som annars är så vanligt. De lyssnade stilla och uppmärksamt till predikan, och när vi föllo på knä och bådo, tittade de visserligen förvånade på detta underliga beteende men iakttogo en andlös tystnad. Under hela det långa bönemötet rörde de sig ej — det var något alldeles underbart och gjorde på mig ett djupt intryck. — Då jag på kvällsmötet talat så länge, som jag kände mig manad till, och det redan var sent, gjorde jag afslutning samt väntade, att skaran skulle skingra sig. Men de kära människorna stodo kvar och sågo på mig lika oafvändt som förut under mötet. På min anmärkning: "Nu ha'n I väl hört så mycket, att I ären trötta?" svarade en: "Nej, var så god och predika lite' mer för oss!"

Det tredje stormötet hölls i Uanchuan. *En* församlingsmedlem bestod därvid allt det bröd, som åtgick för deltagarna. Det gafs dessutom rätt rikligt i kollekten, så att det blef ett godt öfverskott i kassan.

Vid det påföljande stormötet i Suenchuang kommo skaror af folk. Vid flera tillfällen under mötet förnams stor mottaglighet för ordet.

Vid stormötet i Ishih hade vi hjälp af evangelisten Yuen från Chiehchow. Han har avancerat från kock till evangelist; den andliga kost, han nu dukade fram, var både riklig och välsmakande.

Den 13 nov. — 25-årsdagen af min ankomst till Kina — var stormöte i Peichuang... Jag har sällan hört vår evangelist Chang tala med sådan frimodighet som vid detta möte, han som med bäfvan följt med. Han är af naturen ej så litet klenmodig, men nu bar hans predikan vittne om ett heligt mod och om ansvar. Man kände, att budskapet kom från hjärtat och måste gå till hjärtat. Under alla mötena rådde stor stillhet. Herren hade själf brutit ned motståndet och beredt jorden för sitt säde.

På söndagskvällen hade vi ordet fritt. Då vittnade en af de ledande bröderna på platsen om huru han under förmiddagens möte fått en helt ny syn på nödvändigheten af att vara iklädd bröllopskläderna. Vi hade läst Matt. 22 kap., hänvisande till Rom. 13: 14 m. fl. ställen, som syfta på en kristuslik vandel. Denne broder bekände nu sitt slarfviga lif och uttryckte sin innerliga önskan att hädanefter "kunna lefva Jesus" bland människorna och ha honom med sig i allt. Jag skildes från de troende under den största hjärtlighet från deras sida. Jag hade fått säga de allvarliga ord, jag hade på hjärtat, och de hade utan genträfvighet lyssnat. Gemensamt hade vi sökt hjälp vid nådens tron samt sökt påminna oss, hvilka resurser stodo oss till buds i vårt svåra läge. — För mitt eget hjärta har det blifvit alltmer lefvande, och jag önskar få det lefvande äfven för andras, att det är Anden, som är den store verkmästaren, och att hvad som för oss ligger makt uppå är, att vi gifva honom rum och äro sådana, att det behagar honom att bruka oss.

En af våra evangelister gjorde mig en lång tid mycket bekymmer genom ett sinne och sätt, som jag ansåg absolut hindrande för ett välsignelserikt arbete. Jag såg slutligen ingen annan råd än att afskeda honom. Innan detta steg var taget, och då jag en dag ånyo lade fram samma sak för Herren och i stor nöd ropade till honom att befria mig från det olämpliga redskapet, kom så tydligt som taladt till mig den tanken: "Du beder för dina barn och andra, att Gud skall verka på dem med sin Ande, och tror, att han gör det på tusentals mils afstånd; kan du då icke tro, att han här kan genom sin Ande utföra ett verk i denne mans lif, om hvilken du ändå tror, att han tillhör Gud?" Hela saken fick från den stunden ett nytt utseende för mig. Jag kastade bekymret på Herren och blef alldeles befriad från bördan. Utan att jag sedan tänkte på det eller talade med evangelisten om denna sak, fann jag efter en tid, att han blifvit alldeles förändrad, så att jag snarare ville tacka Gud för honom än frånbedja mig honom."

Från *Tungchowfu* meddelas, att en mycket liflig verksamhet bedrifvits inom distriktet af de infödda kristna medelst tältpredikan, bybesök och kolportörs-

verksamhet. Under tre dagar hjälptes tio kinesiska bröder åt att predika för de stora skaror, som hvarje höst samlas till höstmarknaden i Hua in miao, en af taoisternas förnämsta vallfartsorter i Kina. Församlingen har där för insamlade medel anställt en evangelist. En lokal har också blifvit hyrd. Fru Svensson har nu som förut haft en viktig mission bland de sjuka, af hvilka omkring 300 blifvit behandlade. Äfven i Tungchowdistriktet, som alltid varit mycket hårdt, har det börjat dagas.

I *Puchengs* distrikt utfördes under tiden 10 nov.—11 dec. en omfattande evangelisationsverksamhet af en s. k. predikoexpedition, bestående af 16 kineser och 4—5 svenskar. Dessa predikade och verkade bland hedningar genom möten för män i stora tältet och samtidigt för kvinnor på missionens lokaler, likaså på utstationerna och i församlingarna med två à tre möten dagligen för troende. Tältet besöktes ibland af 300 män, och kapellen voro ofta fyllda af kvinnor. "Det var en dyrbar tid", skrifver missionär Linder, "och åtskillig frukt har redan visat sig. Bedjen för alla dessa skaror som hört evangelium!"

I *Hanchengs* och *Hoyangs* distrikt har verksamheten trots röfvarnes hot kunnat fortsättas öfver nästan hela fältet. Till och med i den aflägsna staden Ichuan tyckes evangelium ha vunnit fäste, fastän så jämförelsevis litet kunnat göras för den trakten. Då stadens förnämsta borgare hörde, att endast en infödd arbetare kunde sändas dit, insände han 4,000 kash till stationen till underhåll af portvakt och lofvade att hvarje månad lämna en liknande summa. Det är anmärkningsvärdt, att äfven sådana kineser, som ej öppet bekänna sig till den kristna läran, ofta visa sitt intresse och förtroende för missionsverksamheten genom att ekonomiskt understödja densamma.

I Hoyang har en industriskola satts i gång. Det är af stor vikt, att de kristna ynglingarna få tillfälle att lära sig något handtverk. De slippa på det sättet bli beroende af hedniska arbetsgifvare.

Broder Bergling lägger oss på hjärtat att bedja om flera kvinnliga missionärer.

Från *Honanfu* meddelar missionär O. Beinhoff, att de infödda medarbetarna under senare hälften af året varit hemsökta af sjukdom, mest rödsot, hvarför arbetet ej kunnat bedrifvas i samma utsträckning som förut. Flera större möten ha dock hållits. Det som hölls på utstationen Iensi var mycket uppmuntrande. Stora skaror af människor samlades, och mötena pågingo hela dagarna. Krigsgudens tempel ställdes till förfogande för en laterna magica förevisning. Omkring 3,000 personer voro samlade. Under det att förevisningen pågick, kunde man ej göra sig hörd för de sorlande folkmassorna. Efter förevisningens slut stannade ungefär hälften kvar och lyssnade med stor uppmärksamhet till evangelisten Kuos utmärkt goda predikan. Mötet har burit synlig frukt, i det att ett par män börjat komma med på mötena. Verksamheten har också blifvit lifligare.

Från *Mienchih* skrifver missionär Ringberg, att en liflig kolportörsverksamhet pågått i det stora ännu oupptagna distriktet i västra Honan, hvarvid elfva tusen fyra hundra evangelier blifvit sålda. "Vi vänta en rik skörd", fortsätter han, "ty Guds ord utgår ej förgäfves. Men lämpliga skördemän saknas, och vi sucka i våra hjärtan, att Herren måtte sända många och goda sådana, därvid ihågkommande mr Hoste's ord i ett cirkulär till Honanmissionärerna: 'En utländsk missionär hur god som helst är dock blott en dålig ersättare för en andefylld infödd evangelist.'

I *Yungning* hade flera nya sökare anmält sig. En af dessa hade en längre tid förgäfves sökt läkarehjälp för ett elakt hundbett i foten. En kristen granne hade då till slut bedit Herren bota honom, och den sjuke hade dagen därpå kunnat gå $1^1/_2$ sv. mil utan olägenhet samt hade snart blifvit fullt frisk. En annan af de unga sökarne hade på grund af sin rikedom ständigt fått sina familjemedlemmar bortröfvade och måst lösa dem för dryga pris. Röfvarne hade äfven satt eld på hans hus. Nu undrade han, om Jesusläran kunde gifva den ro, som han långtade efter.

Inom alla distrikt ha de kristna i stor utsträckning samlats till bibelstudier; verksamheten bland barnen har utvidgats; för de sjuka och de i opielasten bundna har mycket gjorts o. s. v. Sånings- och skördearbete ha pågått sida vid sida, och såväl missionärerna som de infödda arbetarna äro tacksamma och glada för nåden att få vara med i vingårdsarbetet. Vår åldriga vän fröken Hallin, som under detta år ingår i sitt 73 år, har rest öfver större delen af fältet och hållit bibelkurser med kvinnor.

"I, som anropen Herrens namn, gifven eder ingen ro och lämnen honom ingen ro, förrän han har beredt och gjort Jerusalem till ett lof på jorden."

Under höstens stormöten hafva följande dop ägt rum:

I Yuncheng 2, i Pucheng 13, i Chiehchow 4, i Puchowfu 11, i Juichenghsien 1, i Tungchowfu 13, i Hoyang 20, i Sinanhsien 2, i Mienchih 12 eller tillsammans 78.

Brefafdelningen

Utdrag ur ett bref från fru *Augusta Berg*, dat. Pingiangfu 6 januari 1916.

Älskade missionsvänner!

Mitt hjärta flödar öfver af tack och lof till min Gud för hans outsägliga godhet!

Under min långa sjukdomstid fick jag så underbart erfara kraften af mångas böner och ville nu tacka så innerligt därför. I sanning fick jag erfara, huru Herren "förvandlade mitt sjukläger", eller, som det står i en nyare öfversättning, "bäddade om åt mig." Såväl min kropp som min själ hade ljuflig hvila.

Var sjukdomstiden långsam, så har tillfrisknandet gått så mycket fortare — och det emedan mycken förbön satt Guds arm i rörelse. *Tacken* med oss Herren och bedjen, att mitt lif hädanefter må bära *mer* frukt för min Mästare!

Dr och fru Carr i Pingiangfu hade under sjukdomstiden stått oss bi med många goda råd och tillrådde på det bestämdaste, att jag under konvalescenstiden skulle lämna Yuncheng och resa till dem. Vi mottago med tacksamhet deras stora vänlighet, och den 15 december lämnade min man och jag Yuncheng. Nog var det kallt, särskildt på värdshusen, men det gick bra.

Här mottogos vi på det hjärtligaste. Svenska och engelska flaggor hängde öfver vår dörr, och på allt sätt visade man, att vi verkligen voro välkomna. Här fingo vi nu fira jul tillsammans. Dr Carr var så tacksam att få hjälp vid gudstjänsterna; min man fick tjäna vid flera tillfällen.

Här i Pingiangfu pågår ett välsignelserikt arbete. Tvenne sjukhus finnas, ett för män och ett för kvinnor. I männens sjukhus ha vissa tider betydligt öfver hundra personer samtidigt legat inne; dessutom ha stora skaror, som bott utom hus, fått daglig behandling.

Evangeliska möten hållas dagligen, likaså enskilda samtal, och stor vikt lägges på inlärande af bibelspråk. Många ha genom detta arbete blifvit frälsta och införlifvade med församlingen. Hit komma patienter långväga ifrån, och sålunda sprides kunskapen om Jesus vida omkring. Ett nytt sjukhus för kvinnor skall under årets lopp byggas; under senaste tiden ha ej så många kvinnor kommit, kanske till en del beroende på att lokalerna ej varit så goda.

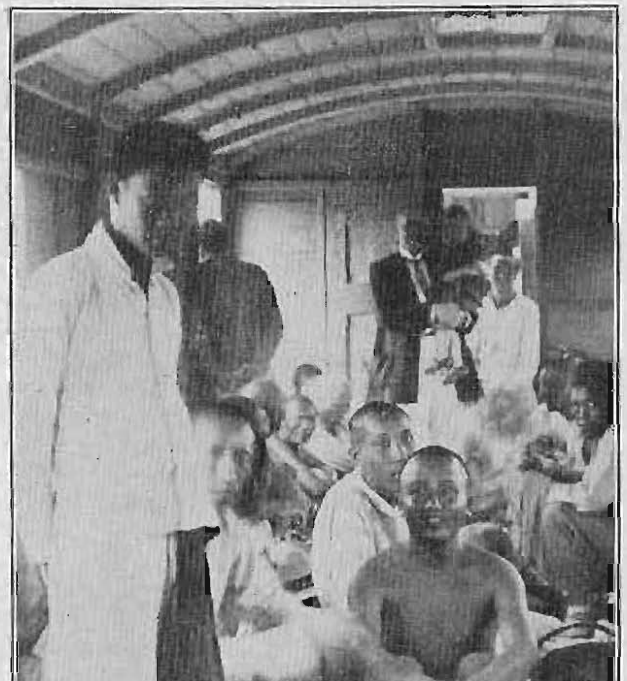

Interiör af en 4 kl. järnvägsvagn, järnvägen Honanfu-Kuanint'ang i sommartid. Missionär Bergling med Rudolf i bakgrunden. (Fot. af O. Beinhoff.)

Sjukhuset för män blef uppbyggdt af släktingar till dr och mrs Wilson, som år 1900 mördades af boxare. Öfver ingången står med stora förgyllda bokstäfver: Shan sheng i üen = *Sjukhus,*

Det goda öfvervinner.

Och så står det nu här detta sjukhus som en minnesvård, ett vittnesbörd om hvad kristendomen verkligen är.

År 1900 blefvo många af de kristna i Pingiangfu mördade. De som sluppo undan med lifvet, fingo all sin egendom förstörd. En af bibelkvinnorna blef svårt misshandlad, fick ett kors inristadt i pannan. Ända sedan den svåra tiden har arbetet i staden och dess närmaste omnejd varit mycket hårdt. På senaste tiden har det dock börjat visa sig, att sådden bär frukt.

Tre troende unge män från vår mission tjänstgöra här på sjukhuset som elever. "Knut", vår tredje kinesiska son, har nu fullbordat sin treåriga kurs och lär göra ett godt arbete.

Den 18 hoppas jag få återvända hem frisk och arbetsför. Hvilken nåd och glädje att än en liten tid få tjäna i arbetet härnere!

En fridens och kärlekens hälsning till alla vår missions vänner och förebedjare.

*

Utdrag ur bref från *O. Beinhoff*, dat. Honanfu den 21 januari 1916.

Genom vår missionstidning vilja vi frambära vårt hjärtliga tack för de trefliga julgåfvor, som i årets julsändning kommo oss till del. Under dessa svåra och hårda tider förstå vi att det innebär självförsakelse å deras sida, som denna gång i kärlek tänkt på missionärerna i fjärran land. Det är storslaget att under brinnande krig i Europa få hitut så många lådor, fullpackade med värdefulla julklappar. Det faktum, att så många vänner i hemförsamlingen visa sitt intresse i ständig förbön och i ett oafbrutet gifvande af sitt jordiska goda till missionens heliga sak, visar tydligt, att det finns människor, som lefva för det rike, som icke vacklar. I sin nåd har Herren under 1915 försett oss med hvad vi till "timlig näring" behöft. Under kommande år äro våra behof för arbetet stora. Stationernas utvidgning är nödvändig för arbetets utveckling. Verket växer. Den kinesiska församlingen har redan börjat att bära små bördor. Inom vårt distrikt ha de troende själfva sörjt för gästemottagning, d. v. s. bekostat té, värme och täcken för natten åt gästerna. I Honanfu belöper sig detta till omkring 5 kr. i månaden under vintern. På alla utstationerna ansvara platsens troende för dessa utgifter. En annan sak, som kineserna gärna gifva till, är evangelisationsverksamheten "Från by-till-by-arbetet" tilltalar dem. Församlingen här underhöll två à tre män i evangelisationstältet

förra våren. Till detta arbete, som helt och hållet var deras, bidrogo de med 25 kr.

En af de stora bördor, som hemlandsförsamlingen ännu måste bära, är anskaffandet af lämpliga gudstjänstlokaler på de större stationerna. Sålunda behöfva vi i Honanfu ett mycket större kapell. Hvarje vår, då vi samlas till stormöte, och då omkring 400 människor mötas, fordras det en rymlig samlingssal. De stora konferenserna äro af stort värde för arbetet. De hafva en sammanhållande inverkan på det hela, på samma gång som de äro till andlig välsignelse för de troende inom hela distriktet. Problemet att få lämpliga och tillräckligt stora lokaler är svårlöst. Må vi bedja Gud, som känner våra behof, att på hvarje större plats må bli uppbyggdt ett rymligt och trefligt kapell! Kostnaden för ett sådant belöper sig till cirka 3,000 kronor.

Kina befinner sig åter i jäsningstillstånd på grund af frågan om monarkiens återupprättande. Vilda rykten äro i omlopp bland folket. I Honan råder lugn undantagandes i vårt västra distrikt, där betydliga truppmassor sammandragits på grund af röfvares härjningar i trakten. Vi hoppas och bedja, att i trots af de politiska förhållandenas osäkerhet evangelium må såsom hitintills ostördt få förkunnas och hafva framgång.

* * *

Hsiao-I-chen den 27 dec. 1915.

Kära missionsvänner!

Varmt tack för de kärlekens hälsningar och gåfvor, som kommo mig till del på själfva julaftonen! Jag kunde ej annat än på nytt tänka på, hur Herren gifver hundrafaldt igen här i tiden. Så mycken kärlek, så många vänner och så mycken förbön — det är allt med i "hundrafalden" som vi få, då vi komma ut på missionsfältet. För allt få vi tacka Honom, som är gifvaren af alla goda gåfvor. Men nog önskar jag, att jag kunde uttrycka min tacksamhet mot alla, som bedja för mig och med kärlek och intresse följa mig.

Ja, nu har jag firat min första jul ensam bland "bara kineser". Vi hade julfest på julaftonens e. m., och sedan voro flera kristna kvar här ända tills i går, så vi ha haft »fullt hus" både på mötena och vid måltiderna. En stor, präktig cypress klädde jag till julträd, och eftersom det var första gången, det fanns ett julträd med ljus i, glitter, flaggor m. m., så väckte det allmän beundran. För att hedningarna ej skulle tro, att det var vår afgud, (som en hedning sade i Pucheng), talade jag om för dem litet om julgranen och dess betydelse. Vid julfesten fick hvarje besökare en påse "godt" och ett söndagsskolkort. Vi hade på festen 55 gäster.

Nästa morgon kl. 6 skulle vi ha julotta. Kl. 1 på natten kom evangelisten utanför min dörr och frågade, om det vore dags att stiga upp. Se'n kom han två gånger senare, och kl. 4 på morgonen började de elda i spisen, som är vägg om vägg med min säng. Jag ropade, att de skulle vänta till kl. 5, då jag skulle kalla på dem. Så där går det till i Kina då man skall ha julotta och ingen annan än missionären har klocka. Vid julottan hade vi åter ljusen i »granen» tända. På f. m. hade vi ånyo gudstjänst och på e. m. bibelläsning, på kvällen sångmöte inne i mitt stora rum, som var julljust och godt att vara i. Kapellet är nämligen öppet i taket i hörnen, så där är mycket kallt och dragigt, rent af hälsofarligt.

I går hade vi åter möten: bönemöte kl. 8 f. m., kl. 10 klass med kvinnor och män, hvar för sig, och därefter "stora gudstjänsten", då vi alla voro i kapellet. Sedan månadsmöte inne i mitt rum, då församlingsmedlemmarna rådgjorde om församlingens angelägenheter. Det visade sig, att de pengar, som samlats för mathållningen under juldagarna, räckt till och gifvit ett öfverskott på 4,300 kash (häri inberäknadt en extra gåfva på 1 täl=2,000 kash). "Julfesten" hade jag bestått. Allt annat för 2 dygns uppehälle här hade tagits af det insamlade.

Sedan alla gäster ätit middag och gått, hade jag "mitt husfolk" hos mig på jultraktering m. m. Till afslutning på vårt julfirande hade vi i går kväll 2 tim. sångmöte.

Mycket har varit glädjande och uppmuntrande, men ledsamheter ha också förekommit. Somliga säga, att vi måste också omtala ledsamheterna, ty eljest få missionens vänner en felaktig uppfattning af ställningen. Om jag förr omtalat det nu åsyftade, kanske det onda redan vore afhjälpt genom förbönens makt. Vill nu tala om, hvari det svåra består.

För snart 2 år sedan måste en bibelkvinna i Pucheng afskedas och t. o. m. uteslutas ur församlingen. Denna kvinna har sitt hem här i Hsiao-I, men fastän hon är utesluten ur församlingen, kommer hon i regel till gudstjänsterna. Detta vore ju glädjande, om hon bara ville omvända sig, men i stället är det så, att hon anser sig själf utan fel. Genom att ständigt komma hit både på söndagarna och vid andra högtider inger hon utomstående den tanken, att hon ännu tillhör oss. Det är detta, som är så svårt, ty det skadar församlingens anseende. Nu vid julen ville hon också vara med, och det har åstadkommit mycken bedröfvelse ibland oss. Vi kunde ej riktigt slippa henne. Hon är en begåfvad kvinna och läser med lätthet sin bibel, men vill ej erkänna sin synd. Hennes vuxne son och dennes hustru äro församlingsmedlemmar, och det gör, att saken blir så mycket svårare att reda upp. En tid i höstas hoppades jag, att Guds Ande verkade på hennes hjärta; hon syntes då ej så stolt som vanligt. Men nu är hon som förr igen, och det är *så* svårt. Kanske de vänner, som samlas till bönemöte, ville taga denna sak med bland böneämnena?

Efter de bedröfvelser, jag haft dessa dagar för denna och en annan kvinnas skull, har Herren i dag gifvit mig en stor glädje: jag har fått besöka den sjuka fru Ch'ao. Det är alldeles för godt att behålla för mig själf, utan jag hoppas få skrifva därom, så att det får glädja också vännerna därhemma. Men det får bli i nästa bref.

Låten mig alltfort få vara innesluten i edra förböner! Jag behöfver dagligen och stundligen ledning, råd och vishet. Gud gifver som svar på bön, det vet jag.

Tron ej, att jag tappat modet, därför att jag skrifvit om svårigheter! Jag är ju med på den sidan, som *skall segra*. "När ibland oss *Herren* bor, platt intet oss förfärar".

Varma hälsningar från tillgifna

Ingeborg Ackzell.

Från hemarbetet.

Kand. *G. Österberg* har under större delen af mars månad besökt flera platser i södra delen af Norrland och Dalarne. Genom den kärlek, missionsvännerna i dessa trakter under denna resa visat honom och missionen, ha våra händer ytterligare blifvit stärkta.

Missionär *N. Högman* har under den senare delen af mars hållit bibelstudier i Linköping och Norrköping samt besöker i början af april flera platser i trakterna af dessa städer. Bedjen, att Herrens ord må hafva framgång och varda förhärligadt!

Från flera håll hafva meddelanden ingått, att vännerna varit samlade till bön- och tacksägelsemöten den 14 mars. Herren har förökat skarorna af bedjare. Det är en stor nåd att äga förebedjare. Däri ligger seger. Gud välsigne alla, som upplyfta heliga händer till Gud!

Familjenotiser.

Den 28 jan. erhöllo makarna *Wester* i Puchowfu en liten son. Den lille, som varit mycket efterlängtad, och som erhöll namnen *Tore Werner*, gick emellertid så godt som genast hem till Barnavännen Jesus.

Må Herren själf hugsvala de sörjande föräldrarna!

Den 7 febr. föddes åt makarna *Svensson* i Tungchowfu en dotter, *Tyra Linnéa*. Må Herren få välsigna såväl den lilla som hennes föräldrar!

En hemgången missionsvän.

Den 20 febr. ingick i sin Herres hvila ännu en trogen vän till vår mission, f. d. fabrikören *G. Strömberg*, Stockholm. Under många år har han med stort intresse följt verksamheten ute på missionsfältet och gifvit regelbundet och rikligt till densamma. Särskildt har han burit de infödda medarbetarne på sitt hjärta och följt dem i deras verksamhet med trogen, uthållig förbön. Under sista tiden talade han med förkärlek om det saliga hoppet samt brukade bedja: "Herre, låt mig befinnas redo att möta dig, då du kommer!" De två sista dagarna var han ständigt i bön. Herren vare tack för den tid, vi fått hafva honom med i striden! Hvile han i frid till uppståndelsens morgon!

Kvinnan och missionen.

På det beslutade och i tidningspressen tillkännagifna missionsledaremötet instundande höst komma helt naturligt äfven några frågor, som specielt röra kvinnornas arbete i missionen, att behandlas. Uppdraget att samla och förbereda sådana frågor har Allmänna Svenska Missionskonferensens Arbetskommitté öfverlämnat åt Subkommittén för främjande af missionsintresse bland kvinnor. För att söka på bästa sätt fullgöra detta uppdrag har Subkommittén beslutat att redan i vår anordna ett särskildt möte enbart för kvinnor. Till detta inbjudas kvinnliga ombud från våra respektiva missionssällskap samt kvinnliga missionärer och missionärskandidater. Dessutom beredas i mån af utrymme äfven för saken intresserade kvinnliga missionsvänner tillträde. Frågor och förslag, lämpliga att då behandla, torde godhetsfullt snarast möjligt insändas till Subkommitténs ordf., fröken Lotten Reuterskiöld, Villagatan 12, Stockholm.

Det nämnda mötet kommer att hållas i Stockholm i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3, fredagen den 28 april kl. 6,30 e. m.

Med den utveckling, som den Svenska missionen uppnått och med den alltmer, delvis till följd af det allvarliga tidsläget, kräfvande missionsuppgiften, ha många betydelsefulla och svårlösta problem uppstått, som ej minst beröra den kvinnliga missionärens arbete. Vi tro därför, att de som närmast beröras af dessa problem, skola med glädje begagna sig af detta tillfälle att komma tillsammans för att utbyta tankar och gjorda erfarenheter.

Att göra Kristus känd af den icke kristna kvinnan och missionsuppgiften alltmera förstådd af den svenska, det är vårt stora gemensamma mål. Men huru vi skola kunna nå detta, är en fråga, som vi behöfva ställa till oss själfva och hvarandra. Därom behöfva vi rådgöra.

Enligt uppdrag
Anna Fredén.

Förändrad adress.

Obs.! Bref till fröken *Ingeborg Ackzell* adresseras:

Swedish Mission. *Hsiao-I-chęn*, via Tungchowfu. She. N. China.

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1916.